

23 Μαρτίου 2017

Οι αγωνιστές του 1821 δεν ήθελαν ένα ουδετερόθρησκο κράτος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Γράφει ο Κωνσταντίνος Χολέβας - Πολιτικός Επιστήμων.

Η συζήτηση για την Αναθεώρηση του Συντάγματος έδωσε αφορμή σε στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ να μιλήσουν για χωρισμό Εκκλησίας και Πολιτείας, χωρίς όμως, να διευκρινίζουν τι εννοούν. Όσοι γνωρίζουν εις βάθος το θέμα υπενθυμίζουν ότι με

βάση το ισχύον Σύνταγμα οι ρόλοι είναι διακριτοί. Επειδή πλησιάζει η 25η Μαρτίου προτείνω να δούμε πώς έβλεπαν το ζήτημα εκείνοι που αγωνίσθηκαν για να γίνουμε ανεξάρτητο κράτος.

Ένας από τούς πρωταγωνιστές του Αγώνος, ο Κοζανίτης Νικόλαος Κασομούλης, έγραψε στα «Ενθυμήματα Στρατιωτικά»: «...Η ελληνική γλώσσα, ο χαρακτήρ και τα έθιμα του ελληνικού λαού, μετά την πτώσιν του Βασιλείου μας, εδιατηρήθησαν υπό την επαγρύπνησιν του Κλήρου μας και δια των διαφόρων πεπαιδευμένων του Έθνους μας και δια της κοινής ευλαβείας προς την αγίαν ημών θρησκείαν...».

Στα πρώτα Συντάγματα της Εθνεγερσίας ορίζεται ότι «Έλληνες εισίν οι κάτοικοι της Ελληνικής Επικρατείας οι πιστεύοντες εις Χριστόν», ενώ ως κανόνες Δικαίου ορίζονται οι νόμοι των «Χριστιανών ημών Αυτοκρατόρων», δηλαδή των Βυζαντινών.

Η πολυσυζητημένη διάταξη περί της επικρατούσης θρησκείας, η οποία υπάρχει σε όλα τα Συντάγματα από εκείνο του 1844 μέχρι το ισχύον του 1975/1986/2001, εντοπίζεται για πρώτη φορά μαζί με την διακήρυξη της ανεξιθρησκίας σε ένα από τα νομοθετικά κείμενα του Αγώνος του 1821. Πρόκειται για μία πράξη του Αρείου Πάγου της Ανατολικής Στερεάς Ελλάδος με έδρα την Άμφισσα, η οποία αναφέρει: «Αν και όλες τας θρησκείας δέχεται η Ελλάς, και τας τελετάς και την χρήσιν αυτών κατ' ουδένα τρόπον εμποδίζει, την Ανατολικήν όμως του Χριστού Εκκλησίαν και την σημερινήν γλώσσαν μόνας αναγνωρίζει ως επικρατούσας θρησκείαν και γλώσσαν της Ελλάδος».

Κατά την συζήτηση για το Σύνταγμα του 1844 ετέθη το θέμα του θρησκευάτος του Βασιλέως. Ο αγωνιστής και συγγραφεύς Ιωάννης Μακρυγιάννης επέμενε να τεθεί όρος ότι μετά τον Ρωμαιοκαθολικό Όθωνα οι επόμενοι Ανώτατοι Άρχοντες έπρεπε οπωσδήποτε να είναι βαπτισμένοι Ορθόδοξοι. Έγινε έντονη συζήτηση, αλλά τελικά η πρόταση εγκρίθηκε παμψηφεί. Την σκηνή περιγράφει ο Μακρυγιάννης στο δεύτερο έργο του, τα Οράματα και Θάματα: «Όταν πιαστήκαμεν εις την Συνέλεψη δια τη θρησκεία... όλοι οι πρέσβεις θυσίασαν πλήθος τραπέζια και χρήματα να μπορέσουν να κάμουν τον σκοπόν τους. Να μην γένει τίποτας, επιαστήκαμεν εκείνην την ημέραν πολύ· από την φιλονικία την πολλή λέγει ο Μεταξάς να το βάλομεν εις τον ψήφον. Του λέγω αυτεινού και όσοι ήταν σύμφωνοι, θρησκεία δεν βαίνομεν εις τον ψήφον· ορθόδοξοι χριστιανοί να κομματιαστούμεν, δυτικοί και ανατολικοί, ότι σήμεραν πεθαίνομεν όλοι, τούς λέγω εδώ μέσα. Τότε χωρίς να την βάλομεν εις τον ψήφο, έγινε παμψηφεί...».

Οι πρόγονοί μας αγωνίσθηκαν για ένα κράτος με ταυτότητα Ελληνορθόδοξη και όχι ουδετερόθηρη.

Πηγή: antibaro.gr Άρθρο στην ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, 19 Μαρτίου 2017